

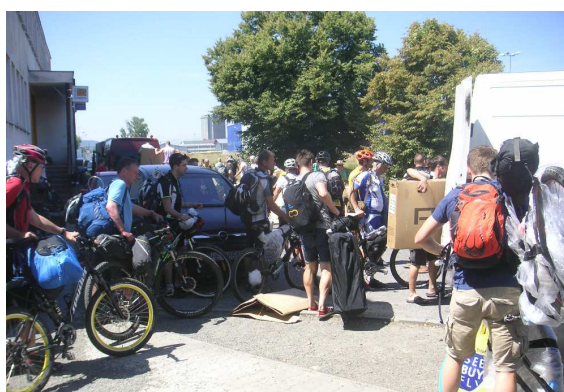
Jak to bylo na „mílích“ aneb postřehy amatéra – EPIZODA II

Teď již víte, kdo jsem a jak jsem se dostal ke Scarpě. Také víte, co předcházelo tomuto druhému dílu. Ovšem pokud ne, doporučuji si vše přečíst, protože tyto díly na sebe navazují.

Přiznám se, že tréninky probíhaly dle možností. Často trénink byla i změna přemístování z bodu A do bodu B. Ale každý metr, každý krok se počítá. Zcela, nebo téměř zcela, jsem vyřadil z tréninků svého psa a dál se již toulal krajinami sám. Já vlastně ani pořádně nevěděl, co mě čeká, protože lidé, se kterými jsem konzultoval svoje představy, podobné zkušenosti neměli. Pořád máte na mysli, že je to nonstop ultramaraton bez zabezpečení. Bez podrobné znalosti trasy i možností dočerpání zásob. Je to takové velké dobrodružství se vším všudy. Čas startu se ale neúprosně blížil a věřte nebo nevěřte, já se na ten závod docela těšil. Zbývalo již jen závod natrasovat.

Kategorie chodec, běžec má na trase celého závodu určeno 22 bodů, kterými musí projít. Takže je na každém, jaký způsob orientace si zvolí. Můžete jít klidně podle map, nebo po oficiální trase, nebo si vytvořit trasu svoji. Já zvolil možnost „C“. Pro ty z vás, kteří neví, jak se taková trasa tvoří, jen krátce. Na internetu si otevřete mapu České a

Slovenské republiky, do ní zanesete těch výše zmiňovaných 22 bodů, a potom se snažíte tyto body pospojovat mezi sebou spleť aktuálních i zapomenutých cest, cestiček, stezek a chodníků. Vše procházíte virtuálně a na důležitých místech necháváte kliknutím body, které se vám spojí v trasu. Najednou zkoumáte, kudy cesty vedou, nadmořské výšky, řeky a možnosti přejití. Dáváte pozor, aby vámi zvolená cesta neskončila pod vrcholem kopce atd. Nezdá se to, ale je toho opravdu hodně a laikovi to na klidu nepřidá. Až toto vytvoříte, nahrajete si vše do navigace. Dnes už vím, že soubory mají jen omezený počet bodů. Poctivě jsem seděl tři dopoledne u PC a snažil se dát trať dohromady.

Bombardování mého kamaráda dotazy typu: „Ty to ještě nemáš? Jak to chceš zvládnout? Co jsi dělal celou zimu?“ atd... mně zrovna moc nepřidalo. Po té, co mi začalo haprovat připojení na internet, jsem z toho začal být lehce nervózní. Musel jsem k sousedům na PC, kde mě připojení nezrazovalo, jen sousedovic děti se ptaly, kdy už půjdu domů. Jo, ta dnešní mládež, to co jedny přitahuje, jiným nic neříká. Nakonec se vše podařilo. U poslední trasy jsem přešvihl počet povolených bodů a tak se mi soubor nedostal do navigace. Nastalo dilema. Jestli několikahodinovou práci začít znovu, nebo zkusit vymazat příslušný počet bodů a tím soubor zmenšit. Začal jsem umazávat. Další hodiny pryč. Najednou jsem se rozhodl, které body můžu postrádat, aniž bych nebloudil.

Zbývalo již jen zabalit a odjet na start. Zodpovědně jsem se se všemi rozloučil a odjel do Prahy, odkud byl vypraven vlak, který nás převezl do Humenného a odtud autobusy na start do Nové Sedlice.